

És possible distingir què és i no és veritat?

El canvi climàtic és un invent dels xinesos per desestabilitzar la indústria dels Estats Units. No hi ha cap dubte, són dos països “rivals” en el camp de la indústria i la Xina, amb l’objectiu de perjudicar-los, ha creat aquest concepte. De fet, avui fa fred a Girona i ens trobem al mes de maig. On és l’escalfament global?

I quina relació hi ha entre aquest tema i la post-veritat? Molt senzill. Com segurament heu notat, el que deia abans era completament fals. Algunes evidències que ho demostren són l’augment del nivell del mar, l’increment important de la temperatura global, la disminució en massa d’algunes plaques de gel, alguns esdeveniments meteorològics extrems... Algú m’escolta encara?

Es veu a anys llum que es tracta d’un relat, és ridícul afirmar que aquest procés preocupant que està patint el nostre planeta sigui un engany del potent país asiàtic i encara més difícil és defensar que estem al mes de maig. El que ocorre és que moltes persones es creuen aquest tipus de discursos (potser no tan exagerats), a causa que, sense voler-ho, tendeixen a creure més en una persona que recorre a les emocions i les falses creences, que a altres que es basen en els fets. Vivim, en definitiva, en un món de post-veritat.

En una situació com la nostra, com podem distingir clarament un fet d’un relat? Deixant a part l’exemple que encapçala aquesta comunicació (on s’exagera la inversemblança del relat), normalment és difícil determinar, en primera instància, si el que ens diuen és un fet objectiu. No obstant això, existeix una manera de descartar una sèrie de “versions de la realitat” falses: si l’interlocutor no ens dona detalls i proves ni remarca la procedència de la informació, generalment el que explica no serà real o, almenys, no serà contrastat.

En altres circumstàncies, l’altra persona fa un raonament correcte, però utilitza premisses incertes o, de vegades, inexactes. En aquest cas, és molt més complicat descobrir la invalidesa del que ens estan explicant. Per tal de solucionar-ho és recomanable consultar diferents fonts (més d’una, independentment de la seva fiabilitat), de manera que sigui possible trobar la veritat. Encara que visquem a l’era de la post-veritat, resulta complicat creure que ningú ha optat per fer una explicació objectiva de qualsevol afer.

Actualment és difícil refiar-nos de tot el que els altres ens diuen. Tampoc cal desconfiar de tot, però sí que ens hauríem d’exigir ser crítics amb totes aquelles “veritats” de les quals no tenim evidències o que no hem comprovat amb els nostres propis ulls. I no em refereixo a les imatges que es penjen a les xarxes socials – és habitual veure com alguns internautes difonen fotografies corresponents a períodes anteriors, afirmant que fan referència a l’actualitat – sinó a tot el que veiem nosaltres mateixos, en el moment dels fets.

Per cert, quasi se m’oblida, la defensa ridícula del canvi climàtic que he fet inicialment és semblant a la que va fer el senyor Donald Trump als tweets del 6 de novembre de 2012 i el 26 de maig de 2013. Us especifico les dates perquè veieu que són dades reals i no subjectives. L’única diferència entre les primeres quatre línies del meu parlament i els seus missatges de Twitter és que el president dels Estats Units sí que va dir que va fer les seves declaracions durant el mes de maig.